

annál erősebben béklyózza meg a pánik. És az önnön fájdmába visszavonuló ember egyre visszafordíthatatlanabban alulmarad uralni vágyott sorsával szemben. Végül már nemcsak a külvilággal, de belső gyötrelmeivel sem tud viszonyt létesíteni többé. Saját szenvedésének ugyanis csak az lehet partnere, aki a másik szenvedését is hordani képes (Török Endre). Egész lényét áthatja a félelem, ami valójában a szeretet szelíd hatalma iránt érzéketlen ember kevélységének büntetése. Büntetés, mely nem valamiféle külső igazságszolgáltatás akaratából, hanem kizárólag a maga választotta út természetéből fakad. A szeretetben ugyanis nincs félelem, sőt, „a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelmmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben” (1Jn 4,18).

A magát mindenáron menteni próbáló ember élete bukásra van ítélve. Csak aki vállalja a feltétlen szeretet kockázatát, aki képes gyöttrődései közepette is mások felé fordulni, aki saját kínjaiban felismeri az utat, mely Krisztus keresztségéhez vezetett, s aki a szenvedésben és a halálban nem csupán botrányt és felfoghatatlan képtelenséget lát, hanem a megváltás eszközeként értelmet nyerő szent és tiszta áldozat kegyelméből való részesülés lehetőségét is — egyedül az remélheti bizalommal, hogy e „bűnben fetregő”, kaotikus és egyre kiáltóbb nyomorúságát a hatalom és a tobzódás mámorával palástoló világban is föltárla előtte életének célja és értelme.

VARGA MÁTYÁS

Vissza

*Az éjszaka leszorított
pulzusán mindent hallasz.*

*Fölötted a légifolyosó.
Szabálytalan rendben ajtók
csapódnak. Távolodnak.*

*Aztán sátrak, örök. Homok-
vihár. Végül fák a kertben.*

*Minden zörej ide illesz-
kedik, minden szó ide tart.*